

**LONNEKE
GOOIDE
HET ROER
OM**

‘De keuze om KLEIN EN VEILIG TE BEGINNEN, is goud geweest’

Lonneke (45) ontdekte dat ze het leven te kort vindt om de hele dag op kantoor te zitten. Ze zegde haar baan in Nederland op, verkocht haar Amsterdamse appartement en vertrok naar het Noord-Spaanse platteland van Asturië.

TEKST LONNEKE LODDER | BEELD SHUTTERSTOCK

Ik was veertig geworden en had het prima voor elkaar. Een universitaire opleiding, een mooi appartement in een leuke buurt en een goedbetaalde baan als senior communicatieadviseur. Vier dagen per week op mijn fiets naar het werk, fijne vrienden en veel vrije tijd. De toekomst stond ook netjes op de rit. Er kwam een promotie aan, ik loste af op de hypotheek en bouwde een keurig pensioen op. Maar het knaagde. Was dit nou het leven? Ik haalde weinig voldoening uit mijn baan. Ik deed steeds meer advieswerk en miste de concrete resultaten. Als ik aan het eind van een werkdag uitgeblust thuiskwam, vroeg ik me weleens af wat ik voor verschil had gemaakt. Ik vond het niks om de hele dag binnen te zitten, maar ik dacht dat het zo hoorde. Ik had nu eenmaal een academische studie gedaan en daar hoorde een kantoorbaan bij. Ik vond dat ontevreden gevoel eigenlijk nogal verwend van mezelf. Zo veel mensen zijn zo veel slechter af.

Verkeerde plek

Het plezier en de voldoening die ik miste in mijn werk probeerde ik te compenseren in

mijn vrije tijd. Ik volgde een cursus Spaans, ging naar de Schrijversvakschool en begon verhalen te schrijven. In het weekend maakte ik lange wandelingen. Lopend in de natuur was ik in mijn element. En ik ging bier brouwen. Gewoon bij mij thuis in de keuken. Ik vond het heerlijk zo concreet bezig te zijn. Het mout schroten met de hand. Recepten bedenken, dingen uitproberen, etiketten maken. En aan het eind stonden er twee kratten met prachtige flesjes die ik liet testen en proeven door vrienden. Het verraste me hoe gelukkig ik werd van zoiets simpels als zelf iets maken. Het bleek niet genoeg. Ik was nog steeds het leeuwendeel van mijn tijd met mijn werk bezig. Er viel een kwartje toen ik ontdekte dat er collega's waren die oprecht plezier in hun werk hadden. Dat klinkt misschien gek,

‘IK MISTE HET PLEZIER IN MIJN WERK,
MAAR IK DACHT DAT IEDERÉÉN
ER MAAR HET BESTE VAN MAAKTE’

maar voor mij was dat een openbaring. Ik dacht dat iederéén er maar het beste van maakte. Als er mensen waren die hetzelfde werk deden als ik en daar wel voldoening uit haalden, zat ik misschien op de verkeerde plek.

Dichter bij de natuur

Maar wat dan? Ik had alleen een vage notie. Ik wilde meer buiten zijn, dichter bij de natuur leven. En een ambacht uitoefenen, iets maken. Maar het inruilen van mijn zekerheden voor zoiets vaags leek me heel onverstandig. En doodeng. Ik had in het leven altijd de veilige route gekozen. Het zit blijkbaar in mijn genen. Toen ik bijna twee was, wilde ik alleen lopen als ik mijn vaders pink mocht vasthouden. Zodra hij losliet, ging ik zitten. En op mijn zevende durfde ik nog steeds niet zonder zijwieltjes te fietsen. In de zomer van 2015 nam ik een sabbatical. Ik besloot naar Santiago de Compostela te lopen. Daarmee hoopte ik een begin van een antwoord te vinden op de vraag wat ik wilde met mijn leven. Fantastisch vond ik het. Lopen over onbekende paden, elke dag buiten in de natuur, de fysieke inspanning, de ontmoetingen, niet weten waar 's avonds »

‘Op mijn zevende durfde ik nog steeds NIET ZONDER ZIJWIELTJES TE FIETSEN’

je bed staat. Ik leerde ook een aantal dingen over mezelf. Bijvoorbeeld dat ik heel weinig nodig had. Ik leefde uit een rugzak. Liep vier maanden lang in dezelfde twee korte broeken. Dat vond ik geen enkel probleem. Sterker, ik vond het heerlijk dat ik 's ochtends niet meer piekerend voor mijn kledingkast stond.

Boodschap op een briefje

Op een middag kwam ik in 't Franse Moissac aan bij mijn slaapadres. De herbergeigenaren vroegen of ik een briefje uit een pot wilde trekken met een boodschap. *Abandonner tes peurs* stond erop, laat je angsten los. Ik wist niet wat ik ermee moest. Ik was nergens bang voor. Verschillende mensen hadden gevraagd of ik zo'n tocht niet eng vond als vrouw alleen, maar dat vond ik helemaal niet. En toch hield ik het briefje. Wekenlang verhuisde het van de ene broekzak naar de andere. Bijna een maand later, toen ik door de Spaanse Navarra liep, zag ik het. Die angsten, dat ging helemaal niet over mijn pelgrimstocht, maar om daarna. De angst om mijn zekerheden los te laten.

Nadat ik in Santiago was aangekomen, ging ik vrijwilligerswerk doen in het Noord-Spaanse Asturië. Ik werkte zes weken in een ezelopvang. Een simpel leven, dicht bij de natuur en de hele dag dieren om me heen. Daar werd ik gelukkig van. Ik werd ook meteen verliefd op de streek. De bergen, de ruige kust, de ruimte. Het is zo groen daar.

‘DE ANGST OM ZEKERHEDEN LOS TE LATEN, HAD VERLAMMEND GEWERKT. LOSLATEN WAS EEN BEVRIJDING’

Een dag voordat ik naar Nederland vertrok, maakte ik een concrete to-dolijst voor als ik weer thuis zou zijn. En ik had iemand op het oog die ik als coach wilde vragen. Twee dagen na thuiskomst zat ik met hem op een Amsterdams terras. Als je je plannen uitspreekt, worden ze serieus. Ik wilde in die eerste weken meteen aan de slag, want ik wist wat er kon gebeuren als je weer in je routine van hele dagen werken zou vervallen. Het ging heel langzaam, maar wel gestaag. Stapje voor stapje en nog zonder mijn zekerheden los te laten. Ik ging verder met Spaans leren en sneed drastisch in mijn uitgaven. De keuze om klein en veilig te beginnen is goud geweest. Van het ene stapje kwam het volgende. Al snel bleek ik van de helft van mijn salaris te kunnen leven. Dat was een enorme opsteker. Zo kon ik niet alleen snel sparen, maar ik bewees voor mezelf dat ik echt met veel minder toe kon. En ik genoot van het concreet bezig zijn met mijn plannen. Ook al had ik geen idee waar het schip zou stranden.

Zoektocht

Het doel was verhuizen naar het Noord-Spaanse platteland. Mijn eigen groente verbouwen, dieren houden. Een simpel leven. Ik verwachtte op die manier maar weinig inkomsten nodig te hebben, maar ik kon natuurlijk niet van de lucht gaan leven. Waar ik straks geld mee moest verdienen, werd het grootste vraagstuk. Dat is een zoektocht geweest, waarin ik verschillende dingen geprobeerd en overwogen heb. Een van die dingen was mezelf inschrijven als zelfstandig tekstschrijver bij de Kamer van Koophandel. Ik begon er heel veilig aan, naast mijn vaste baan. Schrijven was iets wat ik graag deed en waar ik goed in was. Ik werkte sinds mijn 24ste in het communicatievak en had het nodige redactie- en

eindredactiewerk gedaan. Het geeft me voldoening. Het is het ambachtelijke dat ik mooi vind, je maakt iets.

Was dit nou zo eng?

In het begin liep het niet storm, maar na een halfjaar sleepte ik een grote en uitdagende opdracht binnen voor een ministerie. Ik vond het doodeng. Ik ging iets volkomen nieuws doen, ook voor hen. We gingen eigenlijk een experiment aan samen. En de opdracht was zo enorm, dat ik hem niet met goed fatsoen naast een fulltimebaan kon doen. Maar toch deed ik het. Mijn gedrevenheid en nieuwsgierigheid wonnen het van mijn angst. Tegelijkertijd ben ik met mijn werkgever gaan praten. We kwamen overeen dat ik mijn uren zou afbouwen om meer tijd aan mijn tekstbureau te kunnen besteden. En zo nam ik de eerste grote stap. Ik zou in acht maanden tijd mijn uren terugbrengen tot twee dagen per week en daarna ontslag nemen. Het gekke met grote beslissingen is dat ze vooraf veel spannender zijn dan achteraf. Toen mijn ontslagdatum eenmaal vaststond, dacht ik: was dit nou zo eng? En zo ging het steeds. Met elke nieuwe stap groeide mijn zelfvertrouwen. Ik bleek tot veel meer in staat dan ik dacht. De angst om zekerheden los te laten, had verlammend gewerkt. Het loslaten ervan was een bevrijding. Het voelde heel licht.

Leven op het platteland

Begin juli 2017 zat ik in de trein naar de Spaanse grens. Ik had geen baan meer, inmiddels een aardige spaarrekening en mijn huis voor een jaar verhuurd. Toch weer dat veiligheidsstapje ingebouwd: ik gaf mezelf nog een jaar om te ontdekken of ik echt wilde emigreren. Als ik het niks vond, had ik mijn Amsterdamse appartement nog. Maar ik vond het geweldig. Maandenlang

zwierf ik over het Spaanse platteland en werkte ik als vrijwilliger tegen kost en inwoning op boerderijen. Zo kon ik ontdekken hoe ik het plattelandsvan vond. In januari 2018 was ik er wel uit. Ik keerde terug naar mijn geliefde Asturië en ging op zoek naar een huisje met een stuk grond. Ik was nu ook toe aan die andere grote stap: mijn appartement verkopen en definitief de stad uit. Dat was niet niks, ik had 25 jaar met veel plezier in Amsterdam gewoond. Een halfjaar later was mijn emigratie een feit. Sinds juli 2018 woon ik in een geel huis halverwege een berg met ruim anderhalve hectare grond. 's Ochtends werk ik in de tuin of aan de houtvoorraad en 's middags klap ik mijn laptop open. Ik zit het liefst op

Het leven is te kort om op kantoor te zitten – Laat je angsten los en ga doen wat je het liefste doet, Lonneke Lodder € 18,99 (Karakter Uitgevers), verschijnt 16 september.

mijn veranda, met uitzicht op de besneeuwde bergtoppen. De kleine hoeveelheid geld die ik maandelijks nodig heb, verdien ik met schrijven. Onder meer als tekstschrijver voor opdrachtgevers in Nederland. Voor mij is dit een droomleven.

Anderen inspireren

Er is inmiddels een roeping bij gekomen. Het lijkt me heel mooi om andere mensen te helpen ook te gaan doen wat ze het liefst doen. Ik ben in 2015 meteen na mijn sabbatical een blog begonnen waarop mensen mijn reis konden volgen. En ik merkte dat ik steeds meer mensen inspireerde. Mijn boek schreef ik met hetzelfde doel: mensen laten zien dat het wél kan. Als je bereid bent zekerheden op te geven en er iets voor te doen en iets voor te laten. Ik ben nu bezig met de volgende stappen: een online cursus, een-op-een begeleiding en misschien op termijn mini-retraites hier op locatie. We gaan het zien. Ik ben heel ontspannen geworden over de toekomst. Mijn leven is nu veel onzekerder. Maar de vrijheid om de dingen te doen waar ik voldoening uit haal, die is onbetaalbaar. ◦

Het kan wél
Vraag je je ook weleens af of je
het leven leidt dat bij je past?
Heb je een droom, maar
denk je dat het niet kan?
Lonneke geeft tips.

1

LEEF VAN MINDER GELD

Hierin zit een belangrijke sleutel: veel plannen worden mogelijk als je anders naar geld gaat kijken. Neem je vaste lasten kritisch onder de loep. Koop eens een jaar geen kleding. En wat is jouw latte-factor? Hoeveel geld geef jij ongemerkt uit aan koffie op het station en een broodje onderweg?

2

HOUD JE PLAN FLEXIBEL

Maak geen kant-en-klaar stappenplan en voorkom dat je op gaat kijken tegen een enorm hoge berg. Begin met iets kleins en ga van daaruit verder. Het zou zomaar kunnen dat je nieuwe dingen leert over jezelf of een interessant zijpad ontdekt. En geniet onderweg van het uitzicht!

3

STEL JE DROOM NIET UIT

Niemand weet hoelang het leven duurt en of over vijf of tien jaar de omstandigheden beter zijn of niet. Het beste moment komt nooit, het een-na-beste moment is nu.